

Z OBSAHU	Pohled z Říma: Poslední příležitost <i>aggiornamenta</i>. Nový primas Belgie	05
	Benedikt XVI. v římské synagoze	06
	Jeden pohled na současnou ekonomickou „krizi“	08
	Uvedení Páně do chrámu	14

TRADICE OTCŮ

Z promluvy svatého Sofronia,
biskupa jeruzalémského († 639)

Pospěšme vstříc Kristu, my všichni, kteří s takovou zbožností slavíme a uctíváme jeho tajemství, pojďme všichni s ochotným srdcem. Nikdo ať při tomto setkání nechybí, ať není nikoho, kdo by nenesl světlo.

Jestliže zažiháme plamen svíce, chceme ukázat na Boží světlo toho, jenž přichází, od něhož pochází světlo všeho, co svítí, neboť on zahání temnoty nejtemnější a hojností věčného světla všechno osvětluje. A chceme také co nejjasněji dát najevo, jak má zářit naše duše, chceme-li mu jít v ústřety.

A jako nesla Boží Matka a nejčistší Panna v náručí pravé světlo a přišla na pomoc těm, kdo byli pohřbeni v temnotách, tak i my, jsoúce osvětleni jeho světlem a držíce v rukou všem viditelné světlo svíce, spěšně vyjdeme naproti tomu, který je světlo pravé. (...)

Nikdo z nás ať nezůstane neposvěcený tímto světlem, nikdo (...) ať nesetrvává v noční temnotě, nýbrž vyjdeme všichni plni jasu. Byli jsme osvětleni, všichni společně vyjdeme naproti a se starcem Simeonem uvítejme ono světlo, jasné a věčné. Se Simeonem se z duše radujme a Původci a Otcí světa společně zazpívejme chvalo zpěv díků, neboť on nám poslal pravé světlo, zaplašil temnotu a všem nám dal zazářit svým světlem.

Skrze něho jsme také my uviděli Boží spásu, kterou připravil před očima všech národů a kterou nám zjevil ke slávě nového Izraele. (...) Také my jsme ve víře objali Krista, když k nám přišel z Betléma, a z pohánů jsme se stali Božím lidem, neboť Kristus je naše spasení od Boha Otce. Spatřili jsme Boha, když se stal člověkem; a protože jsme viděli, že Bůh přišel, a v duchu ho vzali do náruče, nazýváme se novým Izraelem. (...)

Foto: daylife.com/Reuters

Ještě k papežské návštěvě v římské synagoze...

Osservatore Romano z 21. ledna u veřejnil komentář Bernarda-Henri Lévyho, který kritizuje pomluvy a dezinformace o Benediktu XVI. Už od jeho zvolení, kdy byl označován za „ultrakonzervativce“, mluví média o „německém papeži“ a o „postnacistovi“: došlo dokonce až na „Adolfa II.“.

To se, jak píše Lévy, projevilo i za papežovy návštěvy v římské hlavní synagoze, stejně jako předtím v synagoze kolínské a newyorské. „Papež zde přitom před pamětní deskou 1021 Židů, kteří zahynuli po deportaci z Říma, zopakoval deset let starou modlitbu Jana Pavla II. u Zdi nářků a navázal tak na protiantisemitský postoj svého předchůdce“, píše Lévy.

Novináři také stále omílají pojem „mlčení Pia XII.“, pojem, který zavedl Rolf Hochhuth ve své hře *Náměstek*, inspirované KGB (jak jsme podrobně uvedli ve zprávě o odhalení rumunského příslušníka tajné služby) a spojují papeže s tvrzeními popíračů holokaustu, jako je David Irving. Pomíjejí přitom, že prá-

vě Pius XII., ještě v době svého působení v Německu, ovlivnil vznik encykliky *Mit brennender Sorge* svého předchůdce. Zamlčují také, že ještě před tajnými záchrannými akcemi, jako bylo ukrývání Židů v kláštorech a přímo ve Vatikánu, pronesl v rozhlase několik prohlášení, z nichž nejznámější je vánoční proslov z roku 1942. Nemluví také o slovech Goldy Meirové, která po válce vyslovila papeži díky za jeho hlas. To vše v situaci, kdy na rozdíl od jiných představitelů tehdejší moci neměl žádné vlastní území, ani žádné vojenské síly; přesto dokázal, že většina římských Židů byla zachráněna.

Autor svůj článek uzavírá slovy, že média si udělala z Pia XII. a Benedikta XVI. fackovací panáky. Filozof a publicista Lévy, který bývá označován svou zkratkou BHL, je přitom levicový liberál a pochází ze sefardsko-židovské rodiny. Jsme mu vděční, že takto odmítl zneužívání židovského utrpení proti Církvi.

Michaela Freiová

Mexičtí záchranáři stojí čestnou stráž u mrtvého těla arcibiskupa Josepha Serge Miota, zakrytého ornátem, které právě vyprostili z trosk národní katedrály v Port-au-Prince, v nichž zahynul 12. ledna při zemětřesení, které zničilo haitskou metropoli i přilehlé aglomerace.
Foto: 2x daylife.com/Reuters

Sestry Misionářky lásky při posledním rozloučení s arcibiskupem Miotem 23. ledna 2010

Církev pomáhá na Haiti

Benedikt XVI. vyjádřil svou účast obětem zemětřesení. Tiskový mluvčí Mezinárodní charity řekl, že pro rychlou pomoc je klíčová spolupráce s místními církvemi.

„Snažíme se vybudovat pomocnou síť ve spolupráci s místními církvemi: pomáhá 32 farářů. Síť zachycuje 250 000 lidí. Výhodou Charity je, že je od začátku na místě. Faráři znají jednotlivé rodiny a vědí, kdo potřebuje jakou podporu. Prostřednictvím této sítě tak jde pomoc rovnou těm, kteří ji potřebují nejvíc.“

Kathnet

Haiti: Pohřeb arcibiskupa a generálního vikáře uprostřed trosk národní katedrály

Pohřeb arcibiskupa Port-au-Prince Josepha Serge Miota a generálního vikáře Mons. Charlese Benoita se konal mezi troskami katedrály Panny Marie Nanebevzaté. Arcibiskupovo tělo bylo nalezeno mezi prvními. Když se později podařilo vyprostit ze sutin tělo Mons. Benoita, měl v rukou relikviář s hostií uvnitř.

Zenit

Cor unum: Dvanáct center pomoci na Haiti

Papežská rada *Cor unum* vydala 18. ledna prohlášení:

„Poté, co *Cor unum* požádalo, aby Katolické pomocné služby (CRS), mezinárodní humanitární agentury biskupů USA, koordinovaly své akce na Haiti s církevními pomocnými službami, sešli se zástupci CRS s haitskou biskupskou konferencí, s apoštolským nunciem a několika zahraničními Charitami, které už působí v Port-au-Prince, aby zhodnotili a připravili reakci na zemětřesení.“

„Skupina ihned zahájila dodávky vody, jídla, ošacení, lékařské pomoci a stanů pro přeživší bez domova. Určila také společně dvanáct míst, jež budou fungovat jako distribuční centra pro další poskytování pomoci. Na těchto místech už byla podniknuta bezpečnostní a operační opatření. Personál a zásoby ze sousedního Santo Dominga a dalších zemí budou procházet různými katolickými pomocnými organizacemi.“

„Tak jako při předešlých katastrofách se i zde projevuje velkorysost místních Církví, institucí i jednotlivců z celého světa. Přesto potřeby zůstávají značné, zvláště pokud jde o pohyb zboží a lidí a o bezpečnost. Tyto potřeby porostou s tím, jak se začnou projevovat důsledky zemětřesení, jak v Port-au-Prince, tak jinde.“

VIS

Haiti: Benediktinský klášter otevřen pro lidi bez domova

Benediktinští misionáři svaté Otilie z Německa poslali benediktinskému klášteru v Morne Saint Benoit, který leží asi 70 km od hlavního města, 20 000 euro ze svého Fondu pro pomoc v nouzi, aby mohli i nadále ubytovávat a živit lidi bez domova, přicházející z Port-au-Prince. Fond byl založen v roce 1987 za velkých záplav v Tanzánii. Byl použit také během tsunami v jihovýchodní Asii.

Fides

Prohlášení ČBK k otázce tzv. Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve

Byli jsme informováni o skutečnosti, že se někteří věřící setkali se žádostí, aby vstoupili do tzv. Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve. Má se tak zajistit potřebný počet podpisů k jejímu zaregistrování na Ministerstvu kultury v ČR. Sdělujeme, že tato tzv. církev není v jednotě s papežem. Je vedena bývalým knězem olomoucké arcidiecéze Antonínem Dohnalem, který se stal baziliánským řeholníkem se jménem Eliáš. Z řeholní společnosti byl však pro neortodoxní názory a neposlušnost vyloučen. Žije na Ukrajině, kde se spolu se skupinou svých stoupenců prohlásili za biskupy, v důsledku čehož byli exkomunikováni. Jejich jednání hrubě poškozují Církev a její jednotu, proto vyzýváme věřící, aby tyto a podobné aktivity jednoznačně odmítli.

TS ČBK

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz. Máte-li zájem o pravidelné zaslání zpráv e-mailem, můžete se zaregistrovat na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

Praha: Studijní den o liturgické hudbě

Studijní den zorganizovala společná liturgická komise pražské a plzeňské diecéze – proběhl v sobotu 23. ledna 2010 v kapli svatého Vojtěcha v pražském semináři. Byl odpovědí pražské arcidiecéze (konkrétně interdiecézní liturgické komise) na *Otevřený dopis mladých lidí všeho věku z října 2009* (přes 1000 signatářů). Dne se zúčastnilo na 150 posluchačů. Přítomni byli také kardinál Miloslav Vlk, který na začátku tento dopis opětovně odmítl, Mons. Karel Herbst a Mons. František Radkovský, který měl závěrečné slovo.

Pozvání přijali přednášející salesián P. ThD. Michael Martinek, který promluvil o dialogu Církve a mládeže na téma hudba, P. Mgr. Jan Balík, jenž se věnoval tématu Výrazové prostředky v pastoraci mládeže s přihlédnutím ke světovým dnům mládeže. Docent PhDr. Marek Franěk, CSc., Ph.D., se zaměřil na hudební preference mladých lidí u nás a doložil, že mládež nemá „svůj“ hudební styl. Odpolední blok zahájil P. ThLic. Jan Kotas teologickým pohledem na povahu posvátné liturgie a její význam v životě církve. Následoval příspěvek RNDr. Jiřího Kuba o kritériích pro liturgickou hudbu a jejich nejnovější vatikánské reflexe a nakonec promluvil vedoucí staroboleslavské hudební produkce PhDr. Jan Kováč o moderní populární hudbě a jejím místě v liturgii.

RC

Český oblátský misionář na Haiti je v pořádku

Oblátská misie na severozápadě Haiti v Baie-de-Henne, kterou vede P. Roman Musil OMI, nebyla katastrofálním zemětřesením zasažena. Neplatí to však o farnících, neboť téměř každá rodina měla někoho v hlavním městě Port-au-Prince, které bylo z 90 % zničeno. Shodou okolností v prvních dnech po pohromě dorazil na ostrov přes Dominikánskou republiku mechanik Filip Hlásný, aby opravil nepojízdnou Pragu V3S – tzv. vejtrasku, kterou zvláště po nedávné pohromě čeká mnoho potřebné práce.

Situaci charakterizuje P. Musil ve svém e-mailu z 21. ledna: „...sem do Baie-de-Henne se teď přesunuli všichni místní farníci, kteří dříve pobývali v Port-au-Prince, takže je tu teď docela dost přelidněno. Bude tedy i tady velká potřeba starat se o lidi, kteří se sem přesunuli z hlavního města. Spousta z nich má problémy s bydlením a někteří přijeli s drobnými zraněními. V neděli tedy svolám farní radu a o této vzniklé situaci musíme společně popřemýšlet. Zároveň je tady i spousta dětí z Port-au-Prince, které budou potřebovat zít do naší školy, uvidíme, jestli na to máme kapacitu.“

Další osudy a potřeby misie můžete sledovat na internetových stránkách www.praga-haiti.cz.

www.praga-haiti.cz, RC

Afghánistán: Do Kábulu se vrací strach, ale Církev pokračuje ve svém sociálním úsilí

Po posledních výbuších se do Kábulu vrátil strach, řekl P. Giuseppe Moretti, představený *Missio sui iuris* v Afghánistánu. Bomby demonstrovaly sílu Talibanu. I když mu mezinárodní síly nedovolí, aby se zmocnil vlády, panuje nejistota; mnoho lidí se bojí vycházet z domu. „Musíme dostat věci zpět do rukou občanské společnosti a pracovat na skutečných základech demokracie: na školách, nemocnicích, pracovních místech, poctivých mzdách. Církev koná svůj díl práce: vybudovali jsme Školu míru, kde se vzdělává přes 850 dětí. Charitní misionáři pracují se sirotky, Charita zprostředkuje humanitární pomoc. Jsme tichými svědky Boží lásky k afghánskému lidu. Modlíme se za mír a konáme dobro, staráme se o lidi, aniž bychom svou pomoc označovali nábožensky nebo etnický,“ řekl P. Moretti.

Fides

Česká charita vyhlásila sbírku na pomoc Haiti

Charita otevřela sbírkový účet číslo 35-1868350237/0100 u Komerční banky, VS 99999.

Do sbírky je možné přispět také odesláním DMS HAITI na číslo 87 777 (jedna DMS stojí 30 Kč, na pomoc Haiti tak přispějete 27 Kč). Výše uvedenou veřejnou sbírku i humanitární pomoc bude jménem Charity ČR zajišťovat Arcidiecézní charita Olomouc.

Pařížský Pochod pro život: 20 000 lidí

Na 20 000 lidí se zúčastnilo letošního „Pochodu pro život“ v Paříži: ve shromáždění bylo mnoho rodin a mladých lidí. Hesla vyzývala k ochraně života a k prosazení příslušných zákonů. Lidé nesli také velký nápis proti pokusům na embryích. Pochod podpořila řada spolků a katolické diecéze. Promluvila zástupkyně „Křesťanských demokratů pro život“ z Německa.

Pochod se uskutečnil 17. ledna, na tento den letos připadlo 35. výročí legalizace potratů ve Francii. Od prvního pochodu, který se konal v roce 2005, se tato akce stala důležitým setkáním obránců života. Kromě Němců přijeli také Italové, Španělé, Britové, Holanďané, Poláci, Švýcaři a Rumuni.

Kathnet

Itálie: Bude P. Matteo Ricci beatifikován?

V neděli 24. ledna začal jednat diecézní tribunál pro kauzu P. Mattea Ricciho SJ (1552–1610), misionáře v Číně, od jehož smrti uplynulo letos 400 let. Úkolem tribunálu je vyslechnout svědky. Současně byla ustavena historická komise, která má sebrat všechny spisy a dokumenty, jež se P. Mattea Ricciho týkají, včetně jeho vlastních.

Fides

Foto: www.elnuevoalcazar.es

Washington: Pochodu pro život se účastnily statisíce lidí, včetně 23 biskupů

V pátek 22. ledna se konal v hlavním městě Spojených států „Pochod pro život“, kterého se podobně jako v minulých letech účastnily statisíce lidí z celé země. Přítomno bylo 23 katolických biskupů, dále politici a představitelé různých náboženských vyznání. Byl to již 37. ročník „Pochodu pro život“. Prvního se roku 1974 – rok po legalizaci interrupcí v USA – účastnilo 30 lidí. Ve Spojených státech jsou povoleny interrupce v průběhu celých 9 měsíců těhotenství, tedy i ten viditelně nejbrutálnější způsob tzv. částečným porodem, kdy je dítě zabíjeno přímo během porodu. Prezident Obama chce v rámci reformy zdravotního pojištění zařadit interrupce mezi zdravotnické zákroky hrazené ze všeobecného pojištění. Doposud byly v USA tyto zákroky konány jen ve zvláštních potratových zařízeních. Zdravotnická reforma podle návrhu prezidenta Obamy by měla zavést jejich provádění i do nemocnic, kde by je lékaři museli provádět podle zákona bez ohledu na své svědomí.

RaVat

Blahořečen španělský mučedník

Beatifikace P. Josefa Samsó i Eliase se konala v bazilice Matky Boží v Mataró v barcelonské arcidiecézi. Eliás byl 1. září 1936 v obci Mataró zadržen komunistickými oddíly, které nad ním vynesly rozsudek smrti jen proto, že byl knězem.

RaVat

Představena *Lineamenta* biskupské synody o Blízkém východě

Vatikán: Na tiskové konferenci v aule Jana Pavla II. byla 19. ledna představena *Lineamenta* zvláštního zasedání biskupské synody pro Blízký východ. To se uskuteční ve Vatikánu od 10. do 24. října letošního roku. Jeho téma zní *Katolická církev na Blízkém východě: Společenství a svědectví. Mnoho bylo těch, kdo uvěřili a měli jedno srdce a jednu duši. Lineamenta* jsou rozdělena do tří kapitol, obsahují 32 otázek, které mají pomoci těm, jimž jsou určena – v první řadě biskupům – položit důraz na některá témata, která pak budou zahrnuta do *Instrumentum laboris* synodu.

Biskupská synoda pro Blízký východ bude především pastorační, ale nevyhne se ani aktuálním výzvám, které stojí před katolickou církví v dané oblasti, uvedl Mons. Nikola Eterović, generální sekretář Biskupské synody. Oznámil také, že synodních otců bude asi 150. Budou mezi nimi všichni vysocí představitelé Církve v oblasti, kteří budou zastupovat kolem 17 milionů křesťanů žijících na Blízkém východě, od Egypta po Írán. Mons. Eterović se ve svém příspěvku na tiskové konferenci pozastavil také u struktury a obsahu *Lineament*. Zvlášť zdůraznil některé naléhavé situace místní církve: od politických konfliktů v oblasti po náboženskou svobodu a přítomnost některých extremistických proudů v islámu, které křesťany ohrožují:

„Tváří v tvář takové situaci nabízí dokument takovou formaci křesťanů, aby mohli žít ještě věrněji svou vlastní víru v soukromém i veřejném životě. Kromě toho jsou povoláni, aby přispívali k budování demokratické společnosti respektující lidská práva a povinnosti všech jejích členů.“

Připomněl, že dokument se věnuje církevnímu společenství mezi biskupy a věřícími v různých místních církvích stejně tak jako dialogu s ostatními církvemi a křesťanskými společenstvími, který musí růst. Dialog se židovstvím, charakteristický rys jeruzalémských církví, je podmíněn „politickou situací, která opouje na jedné straně Palestincům a arabskému světu a na druhé straně Státu Iz-

rael,“ řekl mons. Eterović a připomněl, že je nutné, aby palestinský a izraelský lid žily v míru, každý ve své vlasti:

„V tomto směru je třeba mít stále na paměti rozdíl mezi úrovní náboženskou a politickou, neužívat Bibli k politickým účelům. V tomto kontextu je také důležité zdůraznit náboženské pouto mezi židovstvím a křesťanstvím, mezi Starou a Novou Smlouvou.“

Sekretář biskupského synodu také hovořil o vztahu křesťanů a muslimů. Zdůraznil, že křesťané mají právo na to, aby byla respektována jejich práva, jež jsou uznávána ústavami většiny zemí Blízkého východu:

„Bohužel, kvůli nedostatečnému rozlišování mezi náboženstvím a politikou jsou v praxi křesťané často v pozici druhořadých občanů. Ke zlepšení situace křesťanů je třeba podporovat dialog, abychom se lépe poznali.“

Pozastavil se také u citlivého tématu konverzí: „Muslimové akceptují, když křesťané konvertují k islámu, měli by být tedy koherentní a přijmout i muslimy, kteří se obrátí na křesťanství. Věříme, že lidská práva jsou univerzální a platí pro všechny.“

Připomněl, že jedním z plodů spolupráce mezi křesťany a muslimy může být obrana rodiny a práva na život. Taková spolupráce by mohla podle Mons. Eterovíče pomoci snížit politický a náboženský extremismus.

„Chceme dosáhnout nejen prostřednictvím synodu, ale také dalšími aktivitami Svatého stolce a katolické církve, aby v Ježíšově zemi zůstaly nejen – nám tak drahé – kameny, ale také osoby a církevní společenství, které dávají smysl těmto kamenům. Ty sice mluví i samy o sobě, ale je lepší, pokud mluví společně s křesťany narozenými na Blízkém východě.“

Mons. Eterović uvedl, že *Instrumentum laboris* Benedikt XVI. předá zástupcům východních katolických církví při své apoštolské cestě na Kypr v červnu tohoto roku. Potvrdil také, že se uvažuje o svolání Synody pro Ameriku.

MaS, RaVat

POSLEDNÍ PŘÍLEŽITOST AGGIORNAMENTA

Nový primas Belgie

Ve chvíli, kdy píšu tato slova, Češi na svého primase stále ještě čekají. Před několika dny se dočkali v Belgii. Godfrieda Danneelse vystřídal biskup André-Mutien Léonard, dosavadní ordinář v Namur. Biskup Léonard je jednou z nejzajímavějších osobností tamní církve a zároveň pravý opak dosavadního metropolitů Mechelen a Bruselu. Očekávání, že nominace znamená přelom v dějinách belgického katolicismu, jsou oprávněná.

Belgie prošla pokoncilní obnovou nedobře, a těžko pochopit proč. Měla k dispozici všechny prostředky ke zdárnému *aggiornamentu*. Ještě před padesáti lety byla zemí veskrze katolickou, s nadbytkem povolání a s dobře vzdělanými kněžími. Církev disponovala také bohatým kulturním a materiálním zázemím. Měla téměř monopol v oblasti školství, patřila jí slavná univerzita v Lovani. V čele belgické církve stál dlouhá léta jeden z hlavních architektů koncilu kardinál Suenens. Reformy *II. Vatikána* byly přijímány s jednomyslným nadšením. Všechno ohlašovalo úspěch – a místo toho dnes leží tamní církve v troskách.

Nový belgický primas to nebude mít lehké. Mimo jiné proto, že v liberalizovaném belgickém katolicismu se neteší dobrému jménu. Když jsem před dvanácti lety přijel na studia do Bruselu, slyšel jsem o tehdejší biskupovi z Namur velmi mnoho, ale nic dobrého. Snad jedině to, že je významným historikem filosofie a velkým znalcem Hegela, což nezpochybňovali ani jeho největší protivníci. Byli by si přáli, aby zvolil vědeckou dráhu. Ještě jako učitel v Louvain-la-Neuve založil profesor Léonard vlastní kněžský seminář, nabízející – na belgické poměry – dosti pravověrnou a tradiční formaci. V roce 1991 přijal nominaci na biskupa v Namur a projevil se – jak se říkalo – coby integrista se vším všudy. Za biskupa se prý vůbec nehodil. Místo aby sloužil jednotě – slyšel jsem často – rozdělil diecézi na obdivovatele a nepřátele. Už tenkrát, na konci minulého století, se mnozí obávali, že jednou zastoupí kardi-

Kardinál André-Joseph Léonard, arcibiskup mechelensko-bruselský, na snímku ještě jako biskup v Namur
Foto: www.paroisse-villars.com

nála Danneelse. Někteří doufali, že nevídaného hierarchu papež povolá do Říma na místo uvolněné po posledním konkláve v čele Kongregace pro nauku víry. Nestalo se tak.

Konečně jsem i já mohl poznat biskupa Léonarda osobně. Došlo k tomu v Lurdech. Pobýval jsem tam s komunitou postižených z Archy Jeana Vaniera a biskup Namur přijel zvláštním vlakem s věřícími své diecéze na týdenní pouť. K mému překvapení se ukázalo, že pověstný integrista je vynikajícím pastýřem. Komunikace s postiženými z Archy mu nečinila nejmenší problém, tancoval s dětmi, s úspěchem promlouval k mladým.

Jak jsem se později dozvěděl, jako biskup se proslavil také nekonvenčními postupy, které odpovídaly představám, které jsem si o něm udělal v Lurdech. Celé týdny například trávil v terénu. Nechával se pozvat od svých kněží, aby s nimi sdílel každodenní službu. Když se stal biskupem Namur, přibral druhé jméno Mutien, z úcty k místnímu světcí. Nyní je změnil na Josef, protože Mariin snoubenec je patronem Belgie.

André-Joseph Léonard je už týden bruselským arcibiskupem. Na dotaz *Vatikánského rozhlasu*, jak chce vyvést Cír-

kev z krize, dal velmi prostou odpověď: směřováním k Ježíšovu Srdci. Jak zdůrazňoval Hans Urs von Balthasar, řekl nově jmenovaný arcibiskup, musíme se vrátit k centru. A pravým centrem křesťanství a života Církve, bodem, v němž je vše koncentrováno a odkud vše vychází, je Srdce Ježíšovo. Mezi dalšími prioritami jmenoval liturgii, adoraci a především povolání. V tom je také nejlepším odborníkem. V celé Belgii jako jediný nemá prázdný seminář.

Krzystof Bronk

Krzystof Bronk pracuje jako redaktor polské redakce Radia Vaticana.

Belgie má nového primase. Benedikt XVI. se rozhodl pro biskupa, který bude radikální. Tamní církve totiž radikální proměnu potřebuje.

BENEDIKT XVI. V ŘÍMSKÉ SYNAGOZE

Hle, jak je dobré a jak milé, když bratři bydlí pospolu! (Žalm 133,1)

Benedikt XVI. přichází do římské synagogy. Foto: daylife.com/Reuters

Vpodvečer neděle 17. ledna navštívil Benedikt XVI. hlavní římskou synagogu. Návštěva, která se konala na pozvání hlavního římského rabína a předsedy římské židovské obce, nebyla židovskou obcí přijímána jednoznačně pozitivně, stejně jako první návštěva papeže Jana Pavla II. před 24 lety. Nepochybně však

Jak jsem řekl během návštěvy v koncentračním táboře Auschwitz 28. května 2006, která se mi hluboce vtiskla do paměti, „potentáti Třetí říše chtěli potřít židovský národ v jeho celku“ a „vyhlazením tohoto lidu v podstatě zamýšleli zabít onoho Boha, který povolal Abrahama a který na Sinaji stanovil orientační kritéria lidstva, která zůstanou na věky platná“.

představuje další krok židovsko-katolického dialogu, který se díky učení Druhého vatikánského koncilu, jak zdůraznil Benedikt XVI., stal „nevratnou cestou bratrství a přátelství“.

Srdečná i upřímná atmosféra

Výjimečného hosta přivítal kromě všech nejvyšších představitelů židovské obce také bývalý římský rabín Elio Toaff. Ze Svaté země přicestoval za tím účelem také místopředseda izraelské vlády Silvan Shalom. Včerejší návštěva byla již čtvrtou návštěvou papeže německé národnosti v místě židovského náboženského kultu (Kolín, New York, Jeruzalém, Řím). Její poklidnou a upřímnou atmosféru nijak nenarušila ani zmínka předsedy římské židovské obce o údajném „mlčení Pia XII. tváří v tvář Šoa, vyhlazování židů“. Vedle toho však Riccardo Pacifici ve své úvodní promluvě připomněl také jednu významnou a zároveň velice osobní historickou skutečnost:

„Jsem-li dnes tady na tomto posvátném místě, je to proto, že můj otec a můj strýc Rafaele našli útočiště v konventu sester svaté Marty ve Florencii.“

A přesto, že rány „jsou dosud otevřeny“, řekl dále předseda židovské obce, „dialog mezi židy a katolíky může a musí pokračovat“.

Kritiku na adresu papeže Pia XII. vznesl také hlavní římský rabín Riccardo di Segni. Netvořila ovšem jádro jeho promluvy, která se týkala pojmu bratrství, jak ho ukazuje Bible, a velice zaujala Benedikta XVI., jak prozradil sám rabín, který se s papežem sešel k soukromému rozhovoru hned po skončení oficiálního programu. V Bibli, řekl ve své promluvě rabín Di Segni, „začíná bratrství špatně“, totiž vztahem Kaina a Abela, pokračuje rivalitou Izáka a Izmaela, rozchodem Já-koba a Ezaua a tak dále. „Je otázka,“ ptal se rabín, „v jakém stadiu se nacházíme nyní, co nás ještě dělí od autentického vztahu smlouvy a porozumění a co musíme udělat, abychom k němu došli.“ Právě tuto rabínovu upřímnost vedle pronikavé biblické exegeze papež v soukromém rozhovoru také velice ocenil, stejně jako rabínův výklad pojmu Svatá země, který v hebrejštině neznamená zemi, která je svatá, ale zemi Svatého, tedy zemi patřící Svatému, Bohu.

Římský rabín v závěru své promluvy v synagoze mimo jiné řekl:

„Navzdory dramatickým dějinám, otevřeným problémům a nedorozuměním existují společně sdílené vize a cíle, které musí být kladeny na první místo. Obraz respektu a přátelství, který vyzařuje z tohoto setkání, musí být příkladem pro všechny, kteří nás sledují.“

Předseda Italských židovských obcí Renzo Gattegna pak vyjádřil přání, aby „rozdíly už nikdy nebyly příčinou ideologických či náboženských konfliktů, nýbrž vzájemným kulturním i mravním obohacením“.

Hledání společného

Promluva Benedikta XVI. – několikrát přerušována potleskem – zaujala římskou židovskou obec především tím, že se nevyhnula choulostivému tématu jediného transportu židů z Říma v roce 1943:

„Jak nepřipomenout na tomto místě římské Židy, kteří byli vytrženi ze svých domovů před těmito zdmi a ve strašných mukách zabiti v Auschwitz? Jak by bylo možné zapomenout na jejich tváře, jejich jména, jejich slzy, na nářek mužů, žen a dětí? Vyhlašováním Mojžíšova lidu Smlouvy nejprve v Evropě hlásané a pak systematicky naplánované a uskutečňované pod nacistickou vládou dorazilo onoho dne i do Říma. Mnozí, bohužel, zůstali lhostejní, ale mnozí i mezi italskými katolíky v síle víry a křesťanského učení odvážně reagovali, otevřeli náruč a pomáhali honěným a uprchlým Židům, přičemž často riskovali vlastní život a zaslужují si trvalou vděčnost. Také Apoštolský stolec vyvíjel záchrannou činnost, často skrytou a diskrétní. Památka těchto událostí nás musí vést k upevnění svazků, které nás pojí za účelem stále většího růstu v porozumění, respektu a přijetí.“

Benedikt XVI. pak připomněl „společné kořeny a duchovní odkaz, který sdílíme“:

„Četné mohou být implikace odvozené ze společného dědictví Zákona a Proroků. Chtěl bych připomenout některé. Především je to solidarita, která pojí Církev a židovský lid ‚na úrovni jejich vlastní duchovní identity‘ a která dává křesťanům příležitost prosazovat ‚obnovenou úctu k židovskému výkladu Starého zákona‘ (srov. Papežská biblická komise: *Židovský lid a jeho Svatá Písma v křesťanské Bibli*, 2001, str. 12 a 55); ústřední postavení *Dekalogu* jako společného etického poselství neměnných hodnot pro Izrael, Církev, nevěřící a celé lidstvo; závazek přípravy či uskutečňování království Nejvyššího v ‚peči o stvoření, které Bůh svěřil člověku, aby jej opatroval a zodpovědně kultivoval.“

Deset slov

Podrobněji se papež věnoval Desateru přikázání, které označil za „pochodeň etiky, naděje a dialogu, Polárku víry a morálky Božího lidu“. *Dekalog*, řekl Benedikt XVI., vrhá světlo na dobro a zlo, pravdu a faleš i podle kritérií správného svědomí každé lidské osoby, a věnoval se podrobněji třem oblastem spolupráce a společného svědectví, „které jsou obzvláště důležité pro naši dobu“:

„Deset slov požaduje uznání jediného Pána proti tendenci vytvářet si jiné bůžky, zlatá telata. V našem světě mnozí Boha neznají nebo jej pokládají za zbytečného, za bezvýznamného pro život; bylo tak vyrobeno mnoho dalších a nových bůžků, kterým se člověk klaní. Probouzet v naší společnosti otevřenost vůči transcendentní dimenzi, dosvědčovat jediného Boha je cenná služba, kterou židé a křesťané mohou a mají nabízet společně.“

Deset slov požaduje respekt, ochranu života proti každé nespravedlnosti a útlaku uznáním hodnoty každé lidské osoby, stvořené k obrazu a podobě Boží. Kolikrát jen v mnoha částech země, blízké i vzdálené, bývají pošlapávány důstojnost, svoboda a práva lidské bytosti! Dosvědčovat společně svrchovanou hodnotu života proti každému egoismu, znamená nabízet významný přínos světu, ve kterém vládne spravedlnost a pokoj, *šalom*, po němž touží zákonodárci, proroci a moudří Izraele.

Deset slov požaduje uchovávání a prosazování svatosti rodiny, v níž osobní a vzájemné, věrné a definitivní ‚ano‘ muže a ženy otevírá prostor pro budoucnost, pro autentické lidství každého a současně vůči daru nového života. Dosvědčovat, že rodina je nadále podstatnou buňkou společnosti a základním kontextem, ve kterém se vštěpují a uplatňují lidské ctnosti, je cenná služba, kterou je třeba nabízet, aby byl vytvořen svět s lidštější tváří.“

Odpovězme na Boží povolání úsilím o porozumění

Jak učí Mojžíš v *Shema Israel* – pokračoval papež – a Ježíš to potvrzuje v Evangelii, jsou všechna přikázání shrnuta v lásce k Bohu a v milosrdenství vůči bližnímu. Toto pravidlo tedy zavazuje židy i křesťany.

„Tímto směrem můžeme kráčet společně, vědomi si rozdílů, které mezi námi jsou, ale také skutečnosti, že dokážeme-li sjednotit naše srdce a naše ruce k odpovědi na Pánovo povolání, jeho světlo se přiblíží a bude osvětlovat všechny národy země. (...) Velká část duchovního odkazu křesťanů a židů je společná, modlí se k témuž Pánu, mají stejné kořeny, ale čas-

to jsou si vzájemně neznámí. Je na nás, abychom se jako odpověď na Boží povolání přičinili o to, aby zůstával neustále otevřen prostor pro dialog, vzájemnou úctu, růst přátelství, společné svědectví před výzvami naší doby, které nás vybízí ke spolupráci na dobru lidstva v tomto světě, jenž byl stvořen Bohem Všemohoucím a Milosrdným.“

Svoji promluvu pak Benedikt XVI. zakončil citací *Žalmy 117* „Chvalte Hospodina všichni lidé...“ v liturgickém jazyce synagogy – hebrejštině.

P. Milan Glaser SJ, Radio Vaticana

Svatý otec s vrchním římským rabínem Riccardem di Segni
Foto: daylife.com/Reuters

Prosím Pána o drahocenný dar pokoje pro celý svět, zejména pro Svatou zemi. Během své pouti loni v květnu jsem v Jeruzalémě u chrámové zdi prosil Toho, který může všechno: „Sešli svůj pokoj na Svatou zemi, na Blízký východ, na celou lidskou rodinu; pohni srdcem těch, kteří vzývají tvé jméno, aby pokorně následovali cestu spravedlnosti a soucitu.“

JEDEN POHLED NA SOUČASNOU EKONOMICKOU „KRIZI“

Existuje jeden, a patrně zásadní důvod, tedy myslím ekonomický, proč náš stát a ty okolní pochopitelně také, spějí zcela nevyhnutelně do kopru. Kdysi byly státní útvary poměrně stabilní, pochopitelně na nižší celkové materiální úrovni. Společenská pyramida měla obrovskou základnu zemědělců, řemeslníků a dělníků, kteří všichni vytvářeli menší či větší hodnoty. Není tomu až tak dávno, co na okrese byl jeden hejtman, jeden soudce, vězení se dvěma soudními sluhy, četnický rytmistr a pár četníků, dva až čtyři důchodní (rozuměj berní úředníci). Starostové ani žádní radní nebrali plat, na větší obci byl jeden až dva obecní posluhové, případně obecní policajt a ponocný. Na malých vesnicích se celá samospráva odbývala v „seknici“ sedláka, který byl právě starostou, případně v hospodě.

Dnes se tzv. HDP (hrubý domácí produkt – pozn. red.) tvoří ve službách a podobných hloupostech. Reálné hodnoty u nás tvoří asi necelý milion lidí. Ti to pochopitelně nemohou již dále utáhnout. Je dobře podívat se kriticky na sebe a sousedy. Státní zaměstnanec pochopitelně nic nevytváří. Těch je dnes skoro milion. Důchodci samozřejmě také nic, děti, nezaměstnaní apod. jakbysmet. Z těch, co se nějakým způsobem zapojili do pracovního procesu, vytváří hodnoty pouze malá část. Tím nechci říci, že nejsou potřební, nicméně pracovat a vytvářet hodnoty jsou dvě naprosto odlišné kategorie. Řidič cosi vozí, instalatér cosi opravuje, učitel někoho učí, lékař kohosi léčí, soudce soudí, policajt ochraňuje, hasič hasí atd. Tedy pouze obsluha systému, žádná tvorba hodnot. Probereme-li si jednotlivé profese z tohoto pohledu, zjistíme *sine ira et studio*, tedy „bez hněvu a předpojatosti“, že počet těch, kteří něco vytvářejí, se rok od roku zmenšuje. A protože žijeme v demokracii, tak ti, co se na systému živí, si pomocí voleb – je jich prostě většina – dokážou nastavit podstatně lepší podmínky, než ti, co je reálně živí. Obávám se, že na tohle poměrně brzo dojedeme. Státní zaměst-

nanci, místo aby uznali, že snížení platů o 4 % znamená, že se jim povede stejně jako vloni nebo předloni, tedy nijak špatně, tak spustili takový řev, že z toho sešlo. Největší vyžírkové, tedy soudci, vyhrožují navíc navíc žalobami.

Řešení jsou v podstatě asi jen dvě. To první: Snížit dobrovolně výdaje státu tak, aby ročně zbylo asi tak 100 miliard korun na splácení dluhu. Zvýšení příjmů daní patrně nic nepřinese, naopak – absolutní výběr může poměrně lehce ještě klesnout. Výše daňových sazeb se skutečným výběrem příliš nesouvisí. Prostě představa, že zaplatí bohatí, nefunguje. V historii vždycky zaplatila účet střední vrstva. Je poměrně početná, má majetek a není schopna se někam „odsoupnout“. Příklad Kalifornie je jasný – tam asi 4 % obyvatelstva generovala 52 % daní. Když holt bohatý John vydělal místo pěti milionů dolarů jen tři, tak on to i s rodinou už nějak přežil. Ale stát Kalifornie přišel asi o třicet procent příjmů. Daně už nešly bohatým zvýšit, protože ve vedlejších státech jsou poloviční (daňová soustava v USA je z našeho pohledu hodně bizarní). To si uvědomuje i současná vláda u nás. Zvýšení daní pro zámožné musí být pouze kosmetické, jinak to bude reálný propad výběru.

Tím druhým řešením je státní bankrot, který bude podle příslušných pravidel sanován Mezinárodním měnovým fondem (MMF) a který bolestivé řezy naordinuje v podstatě neřízeným způsobem a okamžitě. Málokdo si totiž uvědomuje, že pokud nám již nikdo nepůjčí na „obrátku dluhu“, tak můžeme být v kělu během několika měsíců. A potom diskuze jestli čtyři, nebo 10 % výplat dolů se ukáže jako čajový odvárek proti realitě.

Početně to pak dopadne asi takto. O dvě stě miliard schodku méně plus nějaké vyšší úroky za revolving úvěrů, tedy asi 100 miliard. Vychází z toho snížit počet zaměstnanců státu a obcí asi o 30 % a zbývajícím snížit platy asi o třetinu. Tak nějak mimochodem budou – komprimovaně – zřejmě vypadat podmínky MMF.

Foto: www.muzeumkeramiky.cz

Dnes se hrubý domácí produkt tvoří ve službách a podobných hloupostech. Reálné hodnoty u nás tvoří asi necelý milion lidí. Ti to pochopitelně nemohou již dále utáhnout. A počet těch, kteří něco vytvářejí, se rok od roku zmenšuje.

Tiše doufám, že politici se snad umoudří a začnou konat dřív, než přifíčí kravaťáci z MMF

Další možné řešení je: žádné volby. Poslancům by se to náramně líbilo, Ústavní soud by to jistě dokázal kulantně zdůvodnit a národ by taky moc neprotestoval. Řev pánů Paroubka a Topolánka by asi byl slyšet na značnou vzdálenost, nicméně on už je stejně nikdo moc vážně nebere. Ti úředníci by si s tímhle bordelem asi během jednoho roku nějak poradili.

Nic veselého nás v tomto roce nečeká. Mimochodem to „zdvihání“, tedy růst HDP je víceméně pěkná taškařice. Když si půjčím 200 miliard, tak se HDP měřené podle metodiky pravděpodobně

o cca 100 miliard zdvihne. Tím se ale státní povoz pouze zatáhne do hnoje jen o kousek dál. Ještě že na bedně běží seriál „krotitelé dluhů“, který názorně ukazuje na desítkách případů, kam kdysi blahobytný občan dospěl, když vytloukal klín klínem. Stát je také jen ekonomický subjekt a výkřiky jednoho pomatence o tom, že stát dluhy neplatí, mohou fungovat jen v případě totálního zmaru, tedy po válce.

Karel Kloud

Karel Kloud do roku 1990 pracoval jako referent Úřadu pro vynálezy a objevy. Poté založil CK Spektrum. Byl starostou MČ Praha Újezd, později pracoval jako ekonomický poradce. Nyní se převážně věnuje zemědělství na rodinné usedlosti. Je členem KDU-ČSL.

Protože žijeme v demokracii, tak ti, co se na systému živí, si pomocí voleb – je jich prostě většina – dokážou nastavit podstatně lepší podmínky, než ti, co je reálně živí. Obávám se, že na tohle poměrně brzo dojedeme.

BENEDIKT XVI. O EKUMENISMU

„Modleme se za složitou ekumenickou realitu“

Obsáhlou střeďeční katechezi věnoval Benedikt XVI. *Týdnu modliteb za jednotu křesťanů*, který probíhal ve dnech 18 až 25. ledna. Ve zcela zaplněné aule mu naslouchalo přibližně 9000 tisíc lidí. Svätý otec v závěru řekl:

„Katolická církev přistoupila Druhým vatikánským koncilem k navázání bratrských vztahů se všemi východními církvemi a západními církevními společenstvími a s většinou z nich pořádá dvojstranné teologické dialogy, které vedly k nalezení souběžností nebo také shody v různých bodech a prohloubily tak svazky společenství. V uplynulém roce byly v různých dialogích zaznamenány pozitivní kroky. Spolu s pravoslavnými církvemi začala Mezinárodní smíšená teologická komise pro teologický dialog na XI. plenárním zasedání, jež se konalo v Paphos na Kypru v říjnu 2009, studovat ústřední téma pro dialog mezi katolíky a pravoslavnými: *Roli římského biskupa ve společenství církve prvního tisíciletí*, tedy v epoše, kdy východní a západní křesťané žili v plném společenství. Toto studium se později rozšíří na druhé tisíciletí. Již několikrát jsem prosil katolíky o modlitbu za tento delikátní dialog,

kteřý je podstatný pro celé ekumenické hnutí. Také s ostatními starobylými východními pravoslavnými církvemi (koptskou, etiopskou, syrskou, arménskou) se setkala podobná Smíšená komise

„Samovyrobená“ jednota by byla jednotou lidskou, ale my si přejeme Církev Boží, kterou vytváří Bůh. Až bude chtít a až budeme připraveni, stvoří jednotu.

ve dnech 26.–30. ledna minulého roku. Tyto významné iniciativy dosvědčují, že probíhající hluboký dialog se všemi východními církvemi, které nejsou v plném společenství s Římem, včetně jejich vlastních specifik, je plný nadějí.“ (...)

„Z nedávných událostí bych rád zmínil připomínku desátého výročí *Společné deklarace o nauce o ospravedlnění*, které společně oslavili katolíci a luteráni 31. října 2009, aby podnítili pokračování dialogu, anebo návštěvu arcibiskupa z Canterbury, dr. Rowan Williamse, v Římě,

kde hovořil také o zvláštní situaci, v níž se nachází anglikánské společenství. Společná snaha o pokračování vztahů a dialogu jsou pozitivním znamením, které ukazuje, jak intenzivní je touha po jednotě, navzdory všem problémům, které překážejí. Z toho vidíme, že existuje dimenze naší odpovědnosti za konání všeho toho, co je možné, aby bylo skutečně dosaženo jednoty, ale že existuje také dimenze božského působení, protože jednotu může dát církvi jedině Bůh.

„Samovyrobená“ jednota by byla jednotou lidskou, ale my si přejeme Církev Boží, kterou vytváří Bůh. Až bude chtít a až budeme připraveni, stvoří jednotu. Musíme mít na paměti kolik skutečných pokroků bylo dosaženo ve spolupráci a v bratrství během všech těchto let, tedy posledních padesáti let. Zároveň však musíme vědět, že ekumenická práce není přímočarý proces. Staré problémy, které se zrodily v kontextu jiné doby, totiž ztrácejí svou váhu, zatímco v dnešním kontextu se rodí nové problémy a nové těžkosti. Proto musíme být neustále ochotni podstupovat očistění, ve kterém nás Pán uschopňuje k tomu, abychom byli jednotní.“

Radio Vaticana

Interiér chrámu Matky Boží v Akitě. Foto: Jiří Ševčík

KDYŽ PLÁČE MATKA...

Poselství plačící Panny Marie z japonského Akita

Večer 4. ledna 1992 mělo mnoho Japonců vánoční a novoroční dovolenou. Rodiny se scházely u *oseči*, zvláštního tradičního novoročního pokrmu, země byla v očekávání čtyřdenní návštěvy prezidenta George Bushe. Televizní obrazovky byly zapnuté skoro ve všech domácnostech. Od půl sedmé večer do devíti vysílala celonárodní japonská stanice *Nippon Television Network* dokumentární pořad s přehledem nejdůležitějších událostí právě uplynulého roku. Sledovanost byla v té chvíli obrovská. Na obrazovkách se objevily unikátní záběry, které natočili osmimilimetrovou kamerou manželé Yoshinakovi v klášteře v Akitě, třista tisícovém městě na severu země. Celé Japonsko hledělo na sochu Panny Marie vyřezanou z hnědého dřeva. Je zalitá v slzách. Slzy se pomalu tvoří v koutcích očí Panny Marie, je vidět, jak se zvolna

zvětšují, pomaloučku stékají po tvářích, velká kapka se tvoří na bradě a po chvíli skapává na okraj límečku a odtud až dolů k nohám Matky Boží, kde se tvoří malá kaluž. Záběry jsou komentovány živě televizními komentátory přímo z Akity. Pak pokračuje pořad, který byl natočen předem, když byl do Akity poslán štáb, celkem třicet pět lidí, aby vytvořil dokument o řeholním životě Služebnic Největší Svátosti.

Kdo si váží matky, jako by sbíral poklady

Ronění slz, tzv. *lakrimace*, začala v roce 1975 a trvala v nepravidelných intervalech až do 15. září, svátku Panny Marie Bolestné, roku 1981. Socha plakala celkem sto jedenkrát. Úkaz vidělo více než pět set svědků, řada z nich i několika násobně. Mezi svědky byl nekřesťanský

starosta města Akity, pan Keiji Takada, četní poutníci z Ameriky, Francie, Brazílie, Koreje a jiných zemí, křesťané i nekřesťané, řeholníci a řeholnice. Očitým svědkem byl i nevěřící žurnalista z Tokijské televizní stanice *Channel 12*, který 8. prosince 1979 plačící Madonu natočil na video.

Jiným očitým svědkem byl P. Joseph Oh Ki Seon z Jižní Koreje, který viděl sochu Panny Marie plakát 26. května 1979. Přivezl si sebou domů do Soulu obrázky plačící Madony. Jeden z nich daroval paní Anastasii Ock Seoun, jejíž sestra Chun ležela již měsíc v nemocnici v komatu, měla zhoubný nádor na mozku a umírala. Paní Anastasia se rozhodla prosit Naši Paní z Akity o uzdravení své sestry. Donesla obrázek plačící Madony do nemocnice a dala ho sestře k lůžku. Paní Chun byla v komatu již třicátý dru-

hý den. V tomto beznadějném stavu se jí zjevila Panna Maria. V náručí držela malinkého Beránka bílého jako sníh. Třikrát dýchlá paní Chun na čelo a řekla: „Již brzy nebude potřeba, abys dál ležela. Zanedlouho budeš schopna sama vstát.“ Později paní Chun před církevní vyšetřovací komisí svědčila o každém drobném detailu tohoto zjevení, např. o tom, jak se bělostné chmýří Beránkovy srsti třepotavě chvělo v Mariině dechu, když na ni Panna Maria dýchlá. Paní Chun Ock Seoun se uzdravila a její zázračné uzdravení bylo lékařsky velmi pečlivě zdokumentováno a ověřeno, byla ustavena církevní komise k vyšetření zázraku a výsledky šetření spolu s lékařskými zprávami zaslány Mons. Johnu Shojiro Itovi, biskupovi diecéze Niigata, do které Akita patří.

Socha Paní všech národů

Události, ke kterým docházelo v komunitě sester Služebnic Nejsvětější Svátosti v Akitě, mají přímou návaznost na zjevení Panny Marie v Amsterdamu. Zde se Panna Maria zjevila v letech 1945 až 1959 vizionářce Idě Peerdemanové jako „Paní všech národů“ a v poselstvích kladla důraz na důležitost její role Spoluvykupitelky, Prostřednice a Přímlyvkyně. Tato zjevení byla církevně uznána 31. května 2002 biskupem diecéze Haarlem-Amsterdam Mons. Josephem Puntem. Při jednom z těchto zjevení nadiktovala Panna Maria Idě modlitbu k Paní všech národů.

V komunitě Služebnic Nejsvětější Svátosti v Akitě byla jedna těžce nemocná sestra, která dostala obrázek Paní všech národů z Amsterdamu s touto modlitbou. Rozhodla se modlit se jí za svoje uzdravení. Panna Maria její prosby vyslyšela, sestra se skutečně uzdravila. Z vděčnosti za toto uzdravení pověřily sestry uměleckého sochaře a řezbáře Saburo Wakasu, aby podle obrázku „Paní všech národů“ pro ně vytvořil sochu Panny Marie. Skulptura byla zhotovena v roce 1965 a umístěna v klášterní kapli sester. Postava Panny Marie stojí před křížem, pod nohama má zeměkouli, ruce mírně rozpjaté, směřující směrem dolů. Tváři Panny Marie vtiskl sochař typické japonské rysy. Socha je vytvořena z jediného kusu

tmavohnědého, suchého a velmi tvrdého dřeva. Umělec, který byl buddhista, vytvořil tímto svoje první dílo s křesťanskou tematikou.

Socha začala později ronit slzy. Tyto slzy však nebyly jediným zázračným fenoménem, ke kterému v Akitě docházelo. Socha Panny Marie také krvácela lidskou krví z rány, jež měla tvar malého křížku, a která se náhle objevila na pravé ruce sochy. Po dobu sedmnácti dnů vylučovala socha zvláštní pot, který překrásně a velmi intenzivně voněl. Vůně připomínala nepopsatelnou kombinaci květinových vůní lilií, fialek a růží, prostupovala celou kapli a cítili ji všichni přítomní.

Svědectví sestry Agnes

Svémi poselstvími navazují události v Akitě na zjevení Panny Marie v portugalské Fatimě a jsou těsně spojeny s vizemi a lokucemi jedné z řeholnic komunity, sestry Agnes Katsuko Sasagawy. Tato sestra měla četná zjevení svého strážného anděla a od Panny Marie dostala tři velmi závažná poselství, jež jsou velmi podobná poselstvím, která Panna Maria dala fatimským dětem: modlitba, pokání, přinášení smírných obětí, modlitba růžence. Třetí z nich má mnoho společného s tzv. „třetím fatimským tajemstvím“, dokonce bylo Pannou Marií vysloveno na „fatimský den“: 13. října. Proto je také Akita často nazývána „Fatimou Východu“.

Život sestry Agnes byl plný těžkých křížů. Narodila se 28. května 1931 v buddhistické rodině. Když jí bylo osmnáct, byla operována na zánět slepého střeva. Při zákroku došlo k závažné chybě při anestézii a sestra pak zůstala deset let ležet ochrnutá. Jako ležící pacientka se seznámila s jednou ošetřující sestrou, katoličkou, která jí dala první poučení o katolické víře, a v roce 1960 přijala křest. O dva roky později se uzdravila a rozhodla se cele se zasvětit Bohu a vstoupit do řehole k Sestrám Neposkvrněného Srdce Panny Marie v Nagasaki. Ale již za čtyři měsíce po vstupu se nemoc vrátila. Po dlouhé a namáhavé rehabilitaci se stav Agnes zlepšil a měla být propuštěna. Upadla však velmi nešťastně v nemocniční koupelně a následujících deset dní ležela v hlubokém bezvědomí. Sestry

Plačící socha Matky Boží v Akitě. Foto: archiv autora

„Při pohledu na ně jsem byl tak hluboce dojat, že jsem pocítil touhu donést si vatu a slzy osušit. A opravdu jsem ty slzy ze sochy Matky Boží setřel. Dvakrát jsem je ochutnal, chutnaly slane – jako lidské slzy.“ (ze zprávy biskupa Ita kardinálovi Ratzingerovi)

z Nagasaki poslaly do nemocnice vodu z Lurd. Voda byla bezvědomé sestře vpravena do úst a sestra nabyla vědomí i úplnou pohyblivost celého těla. K uzdravení došlo 2. února 1964. Začala pak pracovat jako katechetka v katolické farnosti v Myoko, ale v březnu roku 1973 přišla další rána: sestra Agnes náhle ztratila sluch. Lékař Katsuro Sawada z nemocnice Rosai v Niigatě její hluchotu diagnostikoval jako nevléčitelnou. V práci katechetky tedy nemohla dál pokračovat. Dozvěděla se o kongregaci Služebnic Nejsvětější Svátosti, kterou založil biskup Mons. John Shojiro Ito, a v květnu roku 1973 vstoupila do komunity těchto sester v Akitě.

Jak již napovídá název kongregace, je jejím hlavním charismatem adorace Nejsvětější Svátosti, sestry tráví mnoho hodin před svatostánkem. V úterý 12. června 1973 adorovala sestra Agnes Sasagawa v kapli sama, protože ostatní sestry byly ten den na přednášce v Niigatě. Náhle ji zaplavilo velmi silné světlo, které vycházelo ze svatostánku. Pocítila velikou bázeň Boží, ale současně i nevýslovnou lásku k svátostnému Ježíši. Padla na tvář a strávila asi hodinu v prostraci. Když světelný úkaz pominul, nemohla se ještě dlouho ani pohnout. Nebyla si jista, zda se nestala obětí nějaké iluze, nebo jestli se dokonce něco neděje s jejím duševním zdravím. Po celý den v ní ale zůstávala veliká touha být v kapli před svatostánkem a adorat, v srdci cítila velkou lásku k Pánu Ježíši, jakou předtím nepoznala. Druhý den ráno nemohla dospat, v pět hodin již byla znovu v kapli. Svatostánek byl opět zalit silným světlem. Tento zážitek se opakoval i tře-

tí den a zanechal v sestře Agnes zvláštní mystický stesk po Ježíši. Ve čtvrtek se na její levé ruce objevila rána ve tvaru malého křížku, asi třikrát dva centimetry, která v místě překřížení začala krváčet a nesnesitelně bolela. Bolesti a krvácení trvaly vždy do následujícího pátku odpoledne, rána se pak zacelila a zmizela. Znovu se objevila následující čtvrtek a vše se opakovalo, jako týden předtím. Tato stigmata měla sestra celkem pětkrát.

Současně se stigmata sestry Agnes se stejný křížek objevil i na pravé ruce sochy Panny Marie. I z něho vytékala lidská krev. Toto krvácení viděl na vlastní oči sám biskup Ito i celá řada dalších svědků. Krev byla odsáta vatou a gázou a doručena ke zkoumání do laboratoře univerzity v Akitě. Doktor Kaoru Sagisaka analyzoval vzorky 29. ledna 1975 a identifikoval tekutinu jako lidskou krev skupiny B. Mnoho dalších smotků vaty a gázy nasáklých krví z rány Panny Marie je dodnes v klášteře uchováváno.

Sestra Agnes Katsuko Sasagawa

vůle ke slávě Otcově a ke spáse duší. Nejsvětější Matko Boží, nikdy nedovol, abych byla oddělena od Tvého Božského Syna. Prosím Tě, braň mě a ochraňuj mě jako své dítě. Amen.“ Když se domodlily, Panna Maria dodala: „Modli se hodně za papeže, biskupy a kněze. Od svého křtu jsi se za ně věrně modlila. Modli se dál velmi mnoho... velmi mnoho. Řekni svému představenému všechno, co se dnes stalo a poslechni ho ve všem, co ti řekne. Tvůj představený si teď upřímně přeje vroucí modlitby.“

Jak Panna Maria slíbila, sestra Agnes byla ze své hluchoty skutečně uzdravena. Anděl strážný jí sdělil přesné okolnosti, kdy a jak se to stane: uslyší napřed zpívat sestry Ave Maria a dojde k tomu při svátostném požehnání. Tak se skutečně stalo a navíc opět na fatimský den: 13. října 1974. Uzdravení způsobilo veliký rozruch, její rodiče plakali radostí, když s ní po letech mohli hovořit po telefonu, hluboce to zapůsobilo i na biskupa Ito. Hned druhý den šla sestra v doprovodu P. Yasudy na dvě specializované kliniky, každá byla v jiné nemocnici, na obou bylo potvrzeno, že její sluch je naprosto normální.

Pravé slzy, pravá krev...

V roce 1982, když události skončily, podal biskup Ito o jevech v Akitě podrobnou zprávu tehdejšímu prefektu Kongregace pro nauku víry, kardinálu Josephu Ratzingerovi. Píše v ní: „Já, biskup, jsem byl čtyřikrát svědkem toho, jak socha plá-

Biskup Mons. John Shojiro Ito. Foto: 3x z knihy Fukushima, Francis Mutsuo. Akita: Mother of God as Coredemptrix, Modern Miracles of Holy Eucharist. Queenship Publishing; Santa Barbara, 1994.

Zprava: uzdravená paní Chun s kmotrou Veronikou a sestrou Anastasií

Modlitba s Pannou Marií

Před touto krvácející sochou Panny Marie dostala sestra Agnes od Panny Marie první poselství. Slyšela „hlas nepopsatelné krásy“, který vycházel z místa, kde stála socha Panny Marie. Sestra Agnes tento hlas vnímala vnitřním duchovním sluchem, protože fyzicky byla v té době úplně hluchá. Hlas řekl: „Má dceru, má novicko, dobře jsi mě poslouchala, žes všechno opustila a následovala mě. Trpíš moc kvůli hendikepu, který ti působí hluchota? Budeš jistě uzdravena! Buď trpělivá, toto je poslední zkouška. Bolí tě rána na ruce? Modli se za usmíření hříchů lidstva. Každá sestra této komunity je mojí nenahraditelnou dcerou. Modlíš se dobře modlitbu Služebnic Nejsvětější Svátosti?“ Panna Maria tím poukazovala na modlitbu, kterou pro sestry složil biskup Ito a sestry se ji denně modlily před svatostánkem. „Pojď, pomodlíme se ji spolu: Nejsvětější Srdce Ježíšovo skutečně přítomné v Nejsvětější Svátosti, zasněvej Ti své tělo a duši, aby byly úplně spojené s Tvým Srdcem, obětovaným v každém okamžiku na všech oltářích světa a vzdávajícím chválu Otci a prosícím o příchod Jeho Království. Prosím, přijmi mě jako pokornou oběť. Používej mě podle své

če. (...) Nikdy nezapomenu na mocné city, které jsem prožíval, když jsem poprvé slzy na soše pozoroval. Při pohledu na ně jsem byl tak hluboce dojat, že jsem pocítil touhu donést si vodu a slzy osušit. A opravdu jsem ty slzy ze sochy Matky Boží setřel. Dvakrát jsem je ochutnal, chutnaly slané – jako lidské slzy. “Slzy, pot i krev, které se na soše objevovaly, byly vícekrát laboratorně zkoumány, a to tak, že zkoumající nevěděli, odkud vzorky pocházejí. Vždy se stejným výsledkem: bylo konstatováno, že slzy, pot i krev jsou lidské. V roce 1984 vydal biskup Ito pastýřský list, kterým události v Akitě církevně uznal jako nadpřirozené.

Poselství z Akity

Jaké je poselství Matky Boží z Akity, co znamenají Mariiny slzy? Panna Maria řekla sestře Agnes, že mnoho lidí Pána velmi zraňuje a že Ona si žádá duše, které by těšily Nebeského Otce a mírnily Jeho hněv a které by ochotným přijetím utrpení a chudoby odčinovaly skutky hříšníků a nevděčných. Velmi vážně hovořila o tom, že Boží trpělivost je velmi zkoušena až do krajnosti, takže Bůh bude muset seslat trest. Aby zabránila seslání pohrom, obětuje Otci utrpení svého Syna na kříži, Jeho Přesvatou Krev a všechny milované duše, které Ho utěšují, a vytváří skupinky obětujících se duší. „Modlitba, pokání a odvážné oběti mohou Otcův hněv zmírnit. (...) Jediné zbraně, které vám zůstanou, bude růženec a Znamení mého Syna (Eucharistie). Každý den se modlete růženec. (...) Démon bude obzvlášť nesmiřitelný vůči duším zasvěceným Bohu. Příčinou mého smutku je ztráta tak velikého počtu duší! Jestliže se počet hříšníků zvětší a vzroste-li závažnost jejich hříchů, nebude již možné to tolerovat.“

Poselství z Akity ukazují zcela jednoznačně k Eucharistii. Již ta skutečnost, že si Panna Maria pro toto poselství vybírá Služebnice Nejsvětější Svátosti, se sestrou Agnes se modlí modlitbu určenou k adoraci, sestra Agnes vidí ze svatostánku zářit oslnivé světlo, uzdravuje se z hluchoty během svátostného požehnání, Panna Maria se paní Chun zjevuje s bělostným Beránkem v náručí a ve svém třetím akitském poselství výslovně říká, že zůstanou jen dvě zbraně: růženec a Eucharistie.

Chrám Matky Boží v Akitě. Foto: Jiří Ševčík

Kdo by v tomto okamžiku nevzpomněl na prorocký sen svatého Dona Bosca o lodi Církve zmitající se v bouři, kterou Svätý Otec ukotvuje ke dvěma pilířům, většímu se svátostným Ježíšem a menšímu s Jeho přesvatou Matkou?

Ti, kdo byly svědky pláče sochy Akitské Madony, shodně dosvědčují, že byli při pohledu na plačící Matku zasaženi nesmiřitelným hlubokým smutkem. Velmi často se sami usedavě rozplakali a tento žal, pocit vážnosti situace a veliký soucit s mystickým utrpením Nebeské Matky v nich zůstaly vryty napořád. Zároveň se v nich probudila neodolatelná touha Nebeskou Matku a Jejího Syna těšit, přidat se k obětujícím se duším a také sdělovat a šířit Matčina slova dál, aby se dostala ke všem jejím dětem. Těsně po odvysílání záběrů plačící Madony japonskou televizí v lednu roku 1992 navštívilo klášter v Akitě několik set nevěřících Japonců ze všech končin země. Přijeli jen na základě zážitku, který v nich zanechaly záběry pláče Panny Marie. Mnohé ten zážitek přivedl až ke konverzi. Například jeden čtyřicetiletý řidič z povolání přijel do Akity s celou rodinou. Jedné ze sester řekl: „Do nynějška jsem nebyl křesťan, ale po shlédnutí televizního pořadu o plačící soše Panny Marie jsem se já i celá moje rodina rozhodli přijmout křest. Můžete nám prosím říci, co máme dělat?“ A nebyl to zdaleka jediný případ náhlé konverze, kterou slzy Panny Marie vyvolaly.

„Hodně, hodně se modli růženec. Já sama vás ještě mohu uchránit od blížících se pohrom. Ti, kdo vloží svoji důvěru ve mne, budou zachráněni...“ Panna Maria, prosíme Tě, probuď i v nás ochotu připojit se ke skupince Tvých obětujících se duší a hlubokou touhu osušovat Tvoje slzy!

Petr Hadraba
(mezititulky redakce)

„Modlitba, pokání a odvážné oběti mohou Otcův hněv zmírnit. Jediné zbraně, které vám zůstanou, bude růženec a Znamení mého Syna (Eucharistie). Každý den se modlete růženec. Démon bude obzvlášť nesmiřitelný vůči duším zasvěceným Bohu. Příčinou mého smutku je ztráta tak velikého počtu duší! Jestliže se počet hříšníků zvětší a vzroste-li závažnost jejich hříchů, nebude již možné to tolerovat.“
(Panna Maria v Akitě)

SVĚTLO K OSVÍCENÍ POHANŮ A K SLÁVĚ TVÉHO LIDU IZRAELE

Uvedení Páně do chrámu

Giotto di Bondone (1267–1337): Uvedení Páně do chrámu. Freska v kapli Scrovegni, Padova (1304–6). Foto: www.wga.hu

Vánoční doba končí svátkem křtu Páně. Uzavírá se tak první období Ježíšova života, které označujeme jako skryté. Ve zbytku liturgického roku se už setkáváme s Ježíšem v jeho druhé životní etapě, v období

Jestliže uznáváme legitimitu starozákonního Božího lidu, jestliže přijímáme proroky a svatopisce jako ty, kteří skutečně zapsali pravé slovo Boží, nemůžeme Starý zákon odvrhnout. Je to něco, co k nám patří.

tří let veřejného působení. Svátkem, který se do tohoto období vlamuje jako jakási připomínka doby vánoční, je Uvedení Páně do chrámu. Čtenář neznající starozákonní realie si pod tímto velebným názvem může představit něco, co svým významem odpovídá spíše Ježíšovu triumfálnímu vjezdu do Jeruzaléma na Květnou neděli. Uvedení Páně do chrámu je však jen vznešený titul pro iniciační obřad obřizky, kterou absolvoval v Judsku každý osmidenní chlapec. Vidíme, že Ježíš na sebe přijal lidství včetně příslušnosti k národu, který si Bůh vyvolil, a kterému dal své zákony. Jedním z oněch zákonů byla i obřizka, jak je psáno: *Osmého dne bude obřezána jeho předkožka.* (Lv 12,3) Přestože je Ježíš sám novým Zákonem, podrobuje

se zákonu Starému a jeho zvyklostem. To je důležitý fakt, neboť vše, co je radikálně nové, vše, co tu ještě nikdy ani náznakem nebylo, by nám mělo být jistým způsobem podezřelé. Ježíš zcela přijímá smlouvu starou a na jejím základě dává novou. Staré není zavrženo, ale naplněno. Proto je součástí křesťanského Písma i Starý zákon.

Jestliže uznáváme legitimitu starozákonního Božího lidu, jestliže přijímáme proroky a svatopisce jako ty, kteří skutečně zapsali pravé slovo Boží, nemůžeme Starý zákon odvrhnout. Je to něco, co k nám patří. Všichni jsme duchovně semité, jak řekl papež Pius XI. Při vsí náboženské toleranci si můžeme jako protichůdný příklad postavit Korán. Ano, muslimové se také hlásí k Abrahámovi, také uznávají legitimitu Starého zákona. Uznávají dokonce Ježíše jako velkého proroka. Ale v podstatě celé dějiny před Mohamedem radikálně opravují. Pouze Korán je pravé Písmo. Židovská Bible ani křesťanský Nový zákon nehrají žádnou roli. Křesťanství je v tomto jiné. Netváří se, že všechna moudrost začala teprve s křesťany, ale přijímá a váží si i toho starého. Ježíš sám je ten, který rozjásal Abraháma (srv. Jan 8,56), který je jedno s Otcem (srv. Jan 10,30), od něhož pocházejí všechna přikázání sinajské smlouvy. Dalo by se tedy říci, že se podrobuje svým vlastním zákonům. Byl obřezán, aby zachoval věrnost zákonu starému a po třiceti letech pokřtěn, aby otevřel bránu zákonu novému.

Když Ježíše nesou Marie s Josefem do Jeruzalémského chrámu, poznává v něm Boží muž Simeon „toho, který má přijít“, Mesiáše, a pronáší o něm tato prorocká slova: *„Nyní můžeš propustit svého služebníka, Pane, podle svého slova v pokoji, neboť mé oči viděly tvou spásu, kterou jsi připravil přede všemi národy. Světlo k osvícení pohanům a k slávě tvého lidu Izraele.“* (Lk 2,29–32)

Simeon se dočkal slíbeného okamžiku a spatřil Pánova Pomazaného. Říká:

„Nyní můžeš propustit svého služebníka, Pane,“ což ve skutečnosti znamená: Nyní již mohu umřít! Nepřipomíná nám to slova apoštola Filipa? „Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme.“ (Jan 14,8) Ježíš mu na to tehdy odpověděl: „Kdo vidí mě, vidí Otce.“ Ona touha po spatření Syna Božího je společná starozákonnímu světcí Simeonovi i novozákonnímu světcí Filipovi. Nyní můžeš propustit svého služebníka, protože víc nepotřebuji. Viděl jsem Syna Božího. Sloveso vidět zde nepoukazuje na pouhý zrakový vjem, ale na určité sjednocení. Byl jsem s ním, co chtít víc? Tento postoj je krokem smrtelného člověka do Boží věčnosti. Simeon vidí toho, který nese spásu pro všechny národy, který má osvětlit pohany a oslavit Izrael. Je jako poutník, který připlul po moři a nyní stojí na břehu a umírá s radostí, neboť dosáhl svého cíle. Patří svým životem k moři, ale už nahlíží zemi. Je jako Mojžíš, který stojí na hoře Nebó a před smrtí shlíží na zaslíbený Kanaan, do něhož nepovede Izraelity on, ale Jozue (srv. Dt 34). A to stačí, protože tento okamžik znamená vstup do radosti, i když zdánlivě končí těsně před dosažením cíle.

Je to bytostně křesťanské. Patříme tomuto světu, ale domov máme u Pána. Pána poznáváme skrze věci tohoto svě-

ta. Důležité však nejsou věci, ale Pán. Spatříme-li pozemský Kanaan, víc nepotřebujeme, protože skrze tento pohled vstupujeme do Kanaanu věčného. Upnutí se na to staré nám brání naplnění. Radikální odmítnutí tohoto světa je ale také špatné – odřezává pod námi větev, na které sedíme. Tento svět k nám patří stejně tak, jako patří stará smlouva k Ježíšovi, k Simeonovi, Marii a Josefovi. Není ale tím nejdůležitějším, protože teprve čeká na naplnění. A naplnění je setkání se světlem, které nás, pohany, osvětlilo. V Božím Synu je život a život je světlo lidí. To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila. (srv. Jan 1, 4–5)

Nyní nás můžeš propustit v pokoji, Pane. Máme Tebe a víc nepotřebujeme.

Tomáš Machula

Převzato z časopisu Amen 1/1999

Pána poznáváme skrze věci tohoto světa. Důležité však nejsou věci, ale Pán. Spatříme-li pozemský Kanaan, víc nepotřebujeme, protože skrze tento pohled vstupujeme do Kanaanu věčného.

Literární soutěž pro středoškoláky o úctě k životu

Literární soutěž pro středoškoláky o nejlepší povídku či esej týkající se úcty k životu vyhláší Hnutí Pro život ČR a jihočeští Mladí křesťanští demokraté. Soutěže se mohou účastnit studenti gymnázií, středních škol a učilišť.

Soutěží se ve dvou kategoriích: *Na počátku života* a *Na konci života*. Téma zahrnuje mj. umělé oplodnění, umělé potraty, eutanazii, ale i péči o matky v tísní, hospicové hnutí, anti-koncepci, demografii a další problematiku týkající se začátku nebo konce života lidského jedinice.

Termín odevzdání prací je 1. března 2010. Garantem soutěže a kontaktní osobou je Ignác Pospíšil (ignac.pospisil@centrum.cz).

Rozsah práce je minimálně 2 a maximálně 10 normostran (1 ns = 1800 znaků včetně mezer). Práce musí být napsána v českém jazyce.

Termín odevzdání prací je do 1. března 2010 ve formátu *.doc na email: literarnisoutez@prolife.cz. Soutěžící může odevzdat pouze jednu práci. Autor uvede své jméno, poštovní adresu, školu a studijní ročník (na vyžádání je možné, aby jeho jméno bylo nahrazeno pseudonymem).

Hnutí Pro život ČR

Manželství a rodina – co všechno se změnilo?

Na další besedu *Iniciativa 17–11* vás zvou Římskokatolická farnost v Praze-Strašnicích a Karmelitánské nakladatelství. Druhé ze tří setkání, v nichž se věnujeme rodině, poctí svou návštěvou psycholog PhDr. Josef Zeman. Mluvit bude na téma *Manželství a rodina – co všechno se změnilo?*

Přednáška s následnou diskusí se koná ve středu 10. února 2010 od 19 hodin v Divadle Miriam (Ke Strašnické 10, Praha 10-Strašnice, sál při kostele Neposkvrněného početí Panny Marie). Vstup je volný, otázky vítány.

A jaké zazní náměty? Manželství a rodina jsou v těžké době. Nelze ale vidět jen ohrožení. Je tu i mnoho naděje, například důraz na kvalitu vztahů a života v manželství.

Proměny manželství a vývoj v manželství. Jak velké je bohatství obsahu věty: „Manželství vždy směřuje k rodině“? Jaká témata jsou nejčastěji zmiňována ve společnosti a jaká v katolickém prostředí?

PhDr. Josef Zeman, CSc., je psycholog. V letech 1974–1990 pracoval ve Výzkumném ústavu pediatrikém v Brně, kde se věnoval problematice dětí se zdravotním postižením a jejich rodin. Od roku 1991 dosud vede brněnskou manželskou a rodinnou poradnu Bethesda (bethesda@volny.cz, tel. 542 214 547)

Informace a kontakty: i17-11.farnost@stranice.cz, iniciativa1711@centrum.cz.

Iniciativa 17–11

Pouť kněží a jáhnů do Arsu a Říma

Diecézní poutní centrum v Hradci Králové organizuje pouť kněží a jáhnů ve dnech 6.–12. 6. 2010 do Arsu a Říma. Pouť bude spojena s účastí na pouti kněží z celého světa na závěr Roku kněží ve Vatikánu.

Více informací poskytne a přihlášky do 15. února 2010 přijímá Diecézní poutní centrum, Hradec Králové, tel: 731 598 751–2, email: poutnik@diecez.cz

Biskupství královéhradecké

Poznámka k týdnu

V boji proti potratům má největší cenu modlitba a oběť

Uplynulé dny byly bohaté na zprávy z první linie boje o hodnoty, na nichž je založena evropská (a jakákoliv jiná rozumná) kultura a civilizace. Jsou to hodnoty oslavující život, rodinu, pospolitost a přinášející pořádek, pokoj a harmonii. Je to boj proti antikultuře zhouby, cynismu a smrti.

Britská labouristka Christine McCafferty předložila Parlamentnímu shromáždění Rady Evropy zprávu *Patnáct let od Akčního programu Mezinárodní konference o populaci a rozvoji*. Zpráva široce podporuje potraty jako nástroj „plánování rodiny a populační kontroly“. Autorka je názoru, že musí dojít k navýšení financování tohoto programu a jednotlivé politiky mají široce směřovat vstříc širokým nástrojům „reprodukčního zdraví a plánování rodiny“, za které pokládá abortivní antikoncepci, bezpečné potraty (!) apod., které mají být dostupné všem bez ohledu na věk, společenství nebo zemi. Autorka hrubě zkresluje mezinárodní právo a dochází k tak absurdním tvrzením, že nezbývá než doufat, že projednávání 29. ledna povede k odmítnutí zprávy.

Z Rakouska dorazila informace o tom, že první ze státních nemocnic, Zemská klinika v pětitisícovém Gmündu nedaleko státních hranic s Českou

republikou, ukončila provádění potratů. Na klinice tohoto dolnorakouského okresního města bylo za posledních třicet let provedeno víc než tisíc usmrcení nenarozených dětí – počet odpovídající pětině obyvatel města. Na potratové klinice tak zahynulo dvakrát víc občanů Gmündu než v obou světových válkách.

Od května 2005 probíhaly před klinikou pravidelné pokojné modlitby. Celkem 56 procesí, při nichž se pod záštitou Matky Boží z Guadalupe, patronky nenarozených dětí, skupina věřících modlila růženec, přinesla plody, které nelze vysvětlit jen jako náhodu. Vše začalo z iniciativy jediného člověka, školního psychologa v důchodu, který byl zpočátku úplně sám. Poslední pohnutkou pro něj bylo, když navštívil italské poutní místo Schio, kde Dítě Ježíš prolévá slzy za nenarozené děti.

Účastníci modliteb neměli ani podporu místního duchovního, který argumentoval tím, že nemocnice zaměstnává mnoho lidí

a účast na demonstraci je ohrožením pracovních míst. Vigilie označil za „maňáskové divadlo“ a odmítal žádosti věřících o eucharistický výstav na tento úmysl. To však účastníky neodradilo, adorace a mše svaté za nenarozené probíhaly ve 30 km vzdáleném poutním místě. Během čtyř let se dostalo věřícím mnoha projevů podpory ze strany zaměstnanců kliniky včetně jednoho lékaře a jednoho instrumentáře, který popisoval, jak se jedné ženě podařilo utéct těsně před „zárokem“ z operačního stolu. Na přelomu roku přišel nečekaný obrat. Po odchodu stávajícího primáře do důchodu v listopadu 2009 oznámila jeho nástupkyně, že klinika nadále nebude vykonávat umělé potraty. V minulosti takto v Rakousku zanikly již dvě soukromé potratové kliniky, jedna v Salcburku a jedna – neblaze proslulá klinika Mairo – ve Vídni.

To je jasný důkaz toho, jaký smysl a hodnotu má pokorná a tichá modlitba a oběť.

Josef Mudra

LITURGICKÁ ČTENÍ

31. 1. Neděle **Jer 1,4–5.17–19, Ži 71, I Kor 12,31–13,13, Lk 4,21–30**
sv. Jan Bosko

1. 2. Pondělí **2 Sam 15,13–14.30; 16,5–13a, Ži 3, Mk 5,1–20**
sv. Pionius

2. 2. Úterý **Mal 3,1–4, Ži 24, Žid 2,14–18, Lk 2,22–40**
Svátek Uvedení Páně do chrámu

3. 2. Středa **2 Sam 24,2.9–17, Ži 32, Mk 6,1–6**
sv. Blažej, sv. Ansgar (Oskar)

4. 2. Čtvrtek **I Kral 2,1–4.10–12, I Kron 29, Mk 6,7–13**
sv. Ondřej Corsini

5. 2. Pátek **Sir 47,2–13 (řec. 2–11), Ži 18, Mk 6,14–29**
sv. Agáta

6. 2. Sobota **I Kral 3,4–13, Ži 119, Mk 6,30–34**
sv. Pavel Miki a druhové

Res Claritatis MONITOR – zpravodajský týdeník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Fotografie bez uvedení zdroje pocházejí z Flickr.com. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 1683820001/5500. Šéfredaktor: Mgr. Michaela Freiová. Redaktoři: Mgr. Dagmar Kopecká, Mgr. Ondřej Vaněček. Redakční rada: Vít Cigánek, RNDr. Václav Frei, P. Mgr. Pavel Mayer OP, Zdeňka Rybová, Mgr. Radim Ucháč, Kateřina Ucháčová, Mgr. Matyáš Zrno. Teologický poradce: P. Mgr. Pavel Mayer OP. Objednávky: Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 15 Kč, což pro tento rok činí 675 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplác. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.